

Arrest

nr. 61 207 van 11 mei 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 16 februari 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 19 januari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt verworpen en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 19 januari 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. DE MONTIGNY, die *loco* advocaat A. MAES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 september 2009 dient verzoeker een aanvraag in voor een visum lang verblijf (type D) in het raam van zijn studies. Dit visum wordt hem toegekend.

Op 22 oktober 2009 biedt verzoeker zich aan bij de gemeente Leuven om zich te laten inschrijven.

Op 18 oktober 2010 vraagt verzoeker de verlenging van zijn verblijf aan, op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet).

Op 19 januari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf wordt verworpen. Dezelfde dag wordt een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Beide beslissingen worden op 25 januari 2011 aan verzoeker ter kennis gebracht. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing, de verwerping van de aanvraag om machtiging tot verblijf, luidt als volgt:

“De aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 18/10/2010 bij de burgemeester van Leuven door I.E.O. (...), geboren te (...) op (...), onderdaan van Nigeria (Bondsrepubl.), verblijvende (...), in toepassing van art 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 15 juli 1996 en van 15 september 2006, teneinde de toestemming te verkrijgen om de studies verder te zetten in een private onderwijsinstelling die niet voldoet aan de voorwaarden van de artikels 58 en 59 van voorvermelde wet, wordt verworpen.

MOTIVERING:

Overwegende dat betrokkene voor het academiejaar 2010 - 2011 een inschrijvingsattest voorlegt aan CERIS voor de studierichting Master of Arts in International Politics; dat deze onderwijsinstelling niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikelen 58 en 59 van de wet, daar ze niet door de overheid erkend, georganiseerd of gesubsidieerd wordt; dat betrokkene niet de continuïteit bewijst tussen deze studierichting en de studierichting Industriële Wetenschappen en Technologie; International Postgraduate Program in Logistics Management aan Groep T, waarvoor betrokkene een D-visum had verkregen.“

De tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten, luidt als volgt:

“Gelet op artikel 61 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996;

Overwegende dat de genaamde I.E.O. (...), geboren te (...) op (...), nationaliteit: Nigeria (Bondsrepubl.), verblijvende te (...), gemachtigd was om te verblijven in België om er te studeren;

REDEN VAN BESLISSING :

Artikel 61, § 2.1 °: Betrokkene verlengt zijn verblijf na afloop van zijn studies en is niet meer in het bezit van een regelmatig verblijfsdocument;

De betrokkene is in België aangekomen voor een tijdelijke verblijfsvergunning voor de duur van de studie, uitgegeven in de artikel 58 en 59 van de wet. Op dezelfde basis, behaalde hij een verblijfsvergunning tot 31.10.2010. Voor het verkrijgen van een verlenging van zijn verblijf, produceerde hij een ander document dan door een erkende onderwijsinstelling, gefinancierd of georganiseerd door de overheid, en dus niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 59. Het is derhalve van oordeel uitbreiding van zijn verblijf buiten de studies en is niet langer in het bezit van een geldige verblijfsvergunning.

De aanvraag statuutwijziging werd bij beslissing van 26/11/2010 verworpen.

In uitvoering van artikel 103/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 11 december 1996, wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om de grondgebieden van België, Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland te verlaten binnen 15 (vijftien) dagen met verbod zich naar Luxemburg en/of Nederland te begeven. “

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 62 en 9bis van de Vreemdelingenwet, van het algemeen rechtsbeginsel van de rechtszekerheid en van het gelijkheidsbeginsel vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

Verzoeker zet zijn middel als volgt uiteen:

“Overwegende dat de bestreden beslissing als volgt is gemotiveerd:

(...)

Overwegende dat de bestreden beslissing een kennelijk gebrekkige motivering vertoont en een kennelijke appreciatiefout begaat door te stellen dat CERIS niet zou voldoen aan de voorwaarden van de artikelen 58 en 59 van de wet van 15 december 1980 omdat hij niet erkend georganiseerd of gesubsidieerd zou worden door de overheid

Dat de verwerende partij blijkt te vergeten dat sinds het academiejaar 2004-2005 het systeem zoals geregeld in de artikelen 58 en 59 van de wet van 15 december 1980 niet meer wordt toegepast door haar diensten zoals dit blijkt uit een brief die door haar diensten werd gericht aan CERIS op 23 juni 2004, waarin wordt gesteld

“(...)”

Dat aldus, wanneer de verwerende partij in haar bestreden beslissing stelt dat de onderwijsinstelling CERIS niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 58 en 59 van de Vreemdelingenwet omdat zij niet erkend, georganiseerd of gesubsidieerd wordt door de overheid, dan is dit een kennelijk gebrekkige motivering, omdat duidelijk blijkt uit de gehanteerde praktijk van de verwerende partij zelf dat niet alleen onderwijsinstellingen die voldoen aan die voorwaarden werden aanvaard voor de aflevering van een student een visum of een machtiging tot verblijf op basis van studies;

Dat reeds gedurende verschillende jaren er een lijst werd aangelegd van private onderwijsinstellingen die normaal gezien niet worden beschouwd als onderwijsinstellingen in de zin van de artikelen 58 en 59 van de wet van 15 december 1980 en dat bovendien CERIS op die lijst voorkwam, tot op het moment dat ook dit systeem van deze aparte lijst werd afgeschaft omdat het in strijd werd geacht met het gelijkheidsbeginsel vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet (stuk 9);

Dat dit deel van de motivering daarom niet dienstig is om de aanvraag tot machtiging tot verblijf van de eiser te verwerpen en dus geen adequaat motief uitmaakt;

Dat alleen al daarom de bestreden beslissing een kennelijke gebrekkige en niet-adequate motivering vertoont, in strijd met de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991;

Dat een dergelijke motivering een schending uitmaakt van het algemeen rechtsbeginsel van de rechtszekerheid, omdat in strijd met de richtlijnen die werden opgelegd aan de tegenpartij door de Minister er wordt teruggegrepen naar het oude systeem zoals geregeld in de artikelen 58 en 59 van de Vreemdelingenwet en de praktijk die in de bestond een aparte lijst die werd aangelegd van private onderwijsinstellingen en die discriminerend werd bevonden en illegaal;

Dat dergelijke motivering van de bestreden beslissing het gelijkheidsbeginsel vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt, zoals dit reeds werd vastgesteld in de arresten van de Raad van State van 30 oktober 1995 en 9 september 1997, zoals deze worden geciteerd in het schrijven van de tegenpartij van 23 juni 2004 (stuk 8);”

2.2 De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten omkleed worden en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze beslissingen genomen werden. In de eerste bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, immers vastgesteld dat verzoeker niet aantoonde dat er continuïteit is tussen de opleiding die hij in België wil volgen aan een onderwijsinstelling die niet erkend, georganiseerd of gesubsidieerd wordt door de overheid en de studierichting Industriële Wetenschappen en Technologie, International Postgraduate Program in Logistics Management aan Groep T, waarvoor betrokkene een visum had gekregen. Deze

motivering is duidelijk en laat verzoeker tevens toe te begrijpen waarom zijn argumentatie over zijn studiekeuze niet werd weerhouden. In de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 61, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet en uiteengezet dat de geldigheidsduur van zijn verblijfskaart verstreken is en dat hij niet gemachtigd werd om zijn studies verder te zetten aan een andere instelling dan zijn oorspronkelijke studiekeuze aan een erkende onderwijsinstelling. Deze motiveringen laten verzoeker toe te begrijpen op welke juridische en feitelijke basis de bestreden beslissingen zijn genomen en zijn pertinent en draagkrachtig. Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden in zijn stelling dat deze motiveringen niet afdoende zouden zijn. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Verweerder houdt daarnaast – in tegenstelling tot wat verzoeker aanvoert – niet voor dat een inschrijving aan de private school waar verzoeker een opleiding wil volgen geen aanleiding kan geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging, maar zet uiteen waarom in het specifieke geval van verzoeker deze inschrijving niet leidde tot de inwilliging van deze machtigingsaanvraag.

De bewering van verzoeker dat er een schending is van de rechtszekerheid omdat er wordt teruggegrepen naar het oude systeem zoals geregeld in de artikelen 58 en 59 van de Vreemdelingenwet en de praktijk dat er een aparte lijst werd aangelegd van private onderwijsinstellingen, die discriminerend en illegaal werd bevonden, zodat de bestreden beslissing het gelijkheidsbeginsel vevat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt, is dan ook gebaseerd op een verkeerde lezing van de eerste bestreden beslissing en laat niet toe een schending van de materiële motiveringsplicht of artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vast te stellen.

Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder zich op een of andere lijst met private onderwijsinstellingen zou hebben gebaseerd bij de beoordeling van verzoekers aanvraag. Daarenboven blijkt niet dat verweerder na het academiejaar 2004-2005 nog lijsten met private onderwijsinstellingen opstelde of met dergelijke lijsten op enigerlei wijze rekening hield. Ook blijkt niet dat hij bij de beoordeling van de aanvraag van verzoeker enige aan hem gedane concrete toezegging of belofte zou miskend hebben. Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat verweerder zou afgeweken zijn van de gedragslijn die hij de jongste jaren volgt bij de beoordeling van de machtigingsaanvragen die ingediend worden door studenten. Zoals hoger reeds gesteld blijkt ook uit het door verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegd schrijven dat verweerder er zich heeft toe verbonden om in de toekomst de studenten te onthalen aan elke onderwijsinstelling en dat studenten die een machtiging tot verblijf vragen op basis van artikel 9 van de Vreemdelingenwet om studies te volgen in een private onderwijsinstelling, een gedetailleerd dossier moeten samenstellen om de coherentie van hun studieprojecten te bewijzen. Zo gaf verweerder volgens deze brief aan *“er zal worden gewaagd om de continuïteit van hun studies te rechtvaardigen met een motivatiebrief, vergezeld van het detail van hun schoolcursus of academische cursus, door het voorleggen van gecertificeerd kopies van het geheel van hun diploma's en certificaten verkregen in hun land van herkomst.”* Verweerder stelt in de bestreden beslissing vooreerst vast dat de onderwijsinstelling een private onderwijsinstelling betreft, wat op zich niet wordt betwist door verzoeker, waarna hij verzoekers dossier heeft bestudeerd en geconcludeerd dat verzoeker onvoldoende de continuïteit aantoonde met zijn voorgaande studies. Verzoeker toont dan ook niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing indruisen tegen de door verweerder vooropgestelde beleidslijnen. Verzoeker toont door te betogen dat de private school waar hij wenst te studeren vroeger was opgenomen op een door verweerder opgestelde lijst ook geen schending aan van het rechtszekerheidsbeginsel of van het vertrouwensbeginsel. Uit het door verzoeker neergelegde stuk blijkt immers dat de afgifte van een machtiging tot verblijf hoe dan ook afhankelijk was van een voorafgaandelijk akkoord van verweerder. Daarnaast moet worden benadrukt dat verzoeker een aanvraag indiende op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en geenszins op grond van de artikelen 58 en 59 van de Vreemdelingenwet en verweerder derhalve over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt. Die bevoegdheid is geenszins beperkt door het feit dat de school waar verzoeker wenst te studeren vijf jaar geleden was opgenomen op een lijst die niet door enige reglementaire bepaling is voorzien.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel stelt verzoeker in wezen dat dit beginsel geschonden is omdat een vreemdeling die wenst te studeren aan een door de overheid georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling anders behandeld wordt dan een vreemdeling die een opleiding wil volgen aan een private school die niet aan de in artikel 59 van de Vreemdelingenwet voorziene voorwaarden voldoet. Aangezien verzoeker hiermee echter niet aantoonde dat gelijke gevallen ongelijk worden behandeld, kan geen schending van het gelijkheidsbeginsel, zoals

vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, worden vastgesteld (RvS 16 september 2002, nr. 110.245).

Een schending van de formele motiveringsplicht, het vertrouwensbeginsel of het gelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond. De uiteenzetting van verzoeker laat evenmin toe te concluderen dat de bestreden beslissingen genomen zijn op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt. Een schending van artikel 9bis of de materiële motiveringsplicht wordt dan ook niet aangetoond.

Tevens blijkt geenszins dat de bestreden beslissing is gestoeld op de toepassing van de artikelen 58 en 59 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers betoog dienaangaande vloeit voort uit een verkeerde lezing van de bestreden beslissing, zodat ook dit onderdeel van het middel ongegrond is.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3 In een tweede middel voert verzoeker de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht aan.

Hij zet zijn middel als volgt uiteen:

“Overwegende dat blijkt uit het schrijven van de Dienst Vreemdelingenzaken van 23 juni 2004 dat voortaan de vreemde studenten een gedetailleerder dossier zullen moeten voorleggen om de coherentie van hun studieproject aan te tonen;

Dat volgens deze brief:

“Zoals afgelopen jaar zullen vreemde studenten, die een machtiging tot verblijf vragen op basis van het artikel 9 van voornoemde wet om studies te volgen in een private onderwijsinstelling, een gedetailleerd dossier moeten samenstellen om de coherentie van hun studieproject te bewijzen. Er zal worden gewaagd om de continuïteit van hun studies te rechtvaardigen met een motivatiebrief vergezeld van het detail van hun schoolcursus of academische cursus door het voorleggen van gecertificeerde kopies van het geheel van hun diploma's en certificaten verkregen in hun land van herkomst. Er zal eveneens rekening worden gehouden met beroepservaring in verband met de gekomen opleiding. Zij zullen eveneens het bewijs moeten voorleggen van een voldoende beheersing van de taal of talen waarin de gekomen cursussen zullen worden gegeven Dit bewijs kan worden gebracht door een overzicht van de verkregen punten in de loop van hun studies in die talen of door de schoolcursus velt In voorkomend geval zal de diplomatieke of consulaire post een verslag opmaken. Tenslotte zullen de studenten het nut moeten rechtvaardigen van de gekomen opleiding ten aanzien van de mogelijke studies in hun land van herkomst of verblijf in het buitenland evenals de mogelijkheden tot werk die er bestaan (stuk 8)

Dat moet worden vastgesteld dat verzoeker wel degelijk gedaan heeft wat de verwerende partij vraagt bij het indienen van een aanvraag tot machtiging van verblijf op basis van studies. Dat verzoeker gemotiveerd heeft dat er een continuïteit bestaat tussen zijn huidige en voorafgaande studies. Dat verzoeker heeft uitgelegd dat de studie die hij wil aanvangen als doel heeft om met zijn technologische achtergrond beslissingen wil beïnvloeden van overheidsinstellingen in Nigeria. Dat verzoeker op 16 september 2004 aan het Institute of Management and Technology in Nigeria het nationaal diploma in Public Administration (vrij vertaald Openbaar Bestuur) behaald heeft (stuk 9) en op 25 januari 2007 het hoger nationaal diploma in Public Administration (vrij vertaald: “Openbaar Bestuur”) behaald heeft (stuk 10); Dat er dus niet ontkend kan worden dat er een verband bestaat tussen zijn voorafgaande studies, zijnde Openbaar Bestuur, en zijn huidige studies aan het CERIS; Dat, gezien de politieke situatie in Nigeria, het heel belangrijk is om een diploma in internationale politiek te bezitten; Dat dit ook bevestigd wordt door de brief van dhr. E.I. (...), de oom en tevens de sponsor (stuk 11) van verzoeker, dd. 10 februari 2011 waarin gesteld wordt dat: (...). (stuk 12)

Dat er op zijn minst kan worden gezegd dat dit een volledige motivatie is, die op duidelijke wijze uitlegt waarom deze studie een aanvulling is op zijn vorige studies en op welke wijze hij de verworvenheden van deze studie wil aanwerven in zijn latere carrière; Dat de bestreden beslissing echter helemaal geen rekening houdt met deze motivering en nalaat om in te gaan op deze concrete argumenten, wat een formeel gebrek aan motivering uitmaakt; gezien de tegenpartij verplicht is om alle argumenten van de eiser in aanmerking te nemen en te laten blijken met de motivering van de bestreden beslissing dat alle argumenten in de besluitvorming omtrent de aanvraag tot machtiging tot verblijf zijn betrokken;

Dat de bestreden beslissing met name niet uitlegt waarom zijn studies zouden zijn gekenmerkt door een gebrek aan continuïteit, ondanks de uitleg die de eiser heeft gegeven over de perfecte aanvulling van

deze cursus op zijn vorige studies; Dat deze motivering helemaal niet pertinent is, want onbegrijpelijk en een kennelijke appreciatiefout uitmaakt, in strijd met de wettelijke bepalingen aangehaald in het middel, die aan de tegenpartij de verplichting opleggen om een beslissing op formele en materiele wijze te motiveren en aan de rechtsonderhorigen toe te laten te begrijpen wat de motieven zijn geweest voor de beslissing”.

2.4 Uit de bespreking van het eerste middel is reeds gebleken dat verzoeker geen schending aantoonde van de formele motiveringsplicht, nu de motieven op eenvoudige wijze in de bestreden beslissingen kunnen worden gelezen. In zijn tweede middel bekritiseert verzoeker de motivering dat hij de continuïteit tussen de studie die hij wil volgen aan de onderwijsinstelling CERIS en de reeds aangevatte studies, op grond waarvan hij een visum verkreeg niet aantoonde. Het tweede middel zal dan ook worden besproken vanuit het oogpunt van een eventuele schending van de materiële motiveringsplicht en een kennelijke appreciatiefout.

Verzoeker betoogt dat hij bij zijn aanvraag wel degelijk gemotiveerd heeft dat er een continuïteit bestaat tussen zijn huidige en voorafgaande studies. Hij stelt te hebben uitgelegd dat *“de studie die hij wil aanvragen als doel heeft om met zijn technologische achtergrond beslissingen te beïnvloeden van overheidsinstellingen in Nigeria”*. Hij wijst op het feit dat hij op 16 september 2004 aan het Institute of Management and Technology in Nigeria het nationaal diploma in Public Administration, of vrij vertaald openbaar bestuur heeft behaald en op 25 januari 2007 het hoger nationaal diploma in Public Administration behaalde. Verzoeker meent dan ook dat er een duidelijk verband is tussen zijn voorafgaande studies zijnde openbaar bestuur en zijn huidige studies internationale politiek aan het CERIS. Verzoeker wijst ook op de brief van 10 februari 2011 van zijn oom en tevens sponsor die dit alles bevestigt. Verzoeker citeert de brief en meent dat dit een volledige motivatie is die duidelijk uitlegt waarom deze studie een aanvulling is op zijn vorige studies en hoe hij deze verworvenheden wil gebruiken in zijn latere carrière, doch dat de bestreden beslissing helemaal geen rekening houdt met deze motivering en nalaat in te gaan op deze concrete argumenten.

De Raad herhaalt dat verzoeker een aanvraag indiende op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en geenszins op grond van de artikelen 58 en 59 van de Vreemdelingenwet en verweerder derhalve over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt.

Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624). De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069).

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn aanvraag een korte motivatie voegde, evenals een ten laste neming, zijn studieresultaten van zijn opleiding aan Group T voor het academiejaar 2009-2010 waaruit blijkt dat verzoeker op twee vakken niet slaagde en een bewijs van inschrijving aan de onderwijsinstelling CERIS als regelmatig student voor de volwaardige opleiding ‘Master of Arts in International Politics’ voor het academiejaar 2010-2011.

Verzoekers motivering werd opgesteld in een vrijwel onleesbaar handschrift en in het Engels. Dit schrijven luidt als volgt (vrij vertaald):

“Gelet op het feit dat mijn opleiding aan Group T een post-graduaat programma is van één jaar, was ik gemotiveerd om een opleiding in internationale politiek te volgen bij CERIS-Brussel, teneinde mijn bijdrage te leveren aan het bestuur van Nigeria. De CERIS opleiding geeft me de mogelijkheid dit bestuur te begrijpen en te weten hoe het werkt. Mijn overstap van Group-T naar CERIS komt doordat Group-T geen zulke opleiding organiseert in een MA of MBA. “ Hierna volgt nog een laatste onleesbare zin.

De Raad stelt vast dat verzoeker geenszins de inhoudelijke link legt tussen zijn reeds gevolgde opleidingen in zijn thuisland en de opleiding aan Group-T, zoals hij stelt in zijn verzoekschrift. De motivering opgesteld door zijn oom en sponsor dateert van na de bestreden beslissing en legt verzoeker voor het eerst voor, naar aanleiding van zijn inleidend verzoekschrift. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395). Verzoeker toont niet aan dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze motiveerde dat verzoeker de continuïteit “*tussen deze studierichting en de studierichting Industriële Wetenschappen en Technologie; International Postgraduate Program in Logistics Management aan Groep T, waarvoor betrokkene een D-visum had verkregen*” niet toelicht in zijn aanvraag, nu dit standpunt steun vindt in het administratief dossier. Hij kan dan ook niet worden gevolgd waar hij een kennelijke appreciatiefout aanvoert. De Raad benadrukt ten slotte voor zover als nodig dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of een kennelijke appreciatiefout worden niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf mei tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN